

ONZE TWEE KERKGEBOUWEN: ONMOGELIJK TE BLIJVEN ONDERHOUDEN.

Zoals zoveel andere parochies bevinden ook wij ons zich in een bijzonder ernstige financiële situatie. Een teruglopend aantal kerkbezoekers, een teruglopend aantal parochianen die een kerkbijdrage betalen. Dus al jaren teruglopende inkomsten en dat bij eveneens al jaren stijgende uitgaven.

Het is onmogelijk in deze situatie 2 kerkgebouwen te onderhouden en te exploiteren. Nu al leidt dat tot tekorten op de jaarlijkse begroting. Als we geen maatregelen nemen leidt dat zelfs op afzienbare termijn onafwendbaar tot een faillissement van de parochie.

Een vaststelling die wordt onderschreven door een bureau (PRC te Bodegraven) dat door de gemeente is ingehuurd om te kijken naar mogelijkheden tot behoud en gebruik van de beide kerken.

De verantwoordelijkheid van onze generatie reikt verder dan de komende jaren: wij zijn aan onze kinderen en kleinkinderen verplicht een financieel gezonde parochiegemeenschap achter te laten, met een toekomstbestendig kerkgebouw.

Dat dwingt ons tot óók door ons bestuur betreunde maatregelen, die onontkoombaar zijn, om de continuïteit van de andere activiteiten van onze parochiegemeenschap op lange termijn te kunnen waarborgen.

Maatregelen, waaronder de sloop van de Petruskerk en het terugbouwen van een kleinere, toekomst bestendige en exploitabele nieuwe kerk en daarna het afstoten van de Sacramentskerk te Middelrode.

Daarnaast zijn wij ook genoodzaakt geweest tot maatregelen als het gefaseerd terugbrengen van bestaande faciliteiten, waaronder de ‘gratis’ uitvaartdienst voor parochianen die trouw de (minimale) gezinsbijdrage betaalden.

Deze laatste maatregel heeft overigens óók te maken met het beleid van het bisdom tot vorming van grotere parochies, waaronder Heeswijk, Dinther, Loosbroek en Berlicum-Middelrode, waarbij ook tot uniformering van tarieven en faciliteiten moet worden gekomen.

Bovendien is de opdracht die wij bij onze benoeming van de bisschop hebben gekregen niet de zorg voor en het in stand houden van (kerk)gebouwen, maar de zorg voor de parochiegemeenschap: de parochianen dus. Daarom hebben wij besloten te investeren in mensen en niet (meer) in gebouwen.

Wij hebben alle begrip voor de intensieve emoties die de uitvoering van dit beleid bij parochianen en andere inwoners in onze gemeenschap oproept maar wij zullen ons tóch moeten laten leiden door de financiële mogelijkheden.

Overigens en gelukkig weten wij ons in dit beleid voluit gesteund door het bisdom van ‘s-Hertogenbosch.